ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 16. decembra 2008 *

Vo veci C-524/06,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Nemecko) z 15. decembra 2006 a doručený Súdnemu dvoru 28. decembra 2006, ktorý súvisí s konaním:

Heinz Huber

proti

Spolkovej republike Nemecko,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr P. Jann, C. W. A. Timmermans a K. Lenaerts, sudcovia P. Kūris, G. Arestis, U. Lõhmus, E. Levits (spravodajca) a L. Bay Larsen,

* Jazyk konania: nemčina.

generálny advokát: M. Poiares Maduro,
tajomník: B. Fülöp, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 8. januára 2008,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— pán Huber, v zastúpení: A. Widmann, Rechtsanwalt,

— nemecká vláda, v zastúpení: M. Lumma a C. Schulze-Bahr, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci K. Hailbronner, univerzitný profesor,

— belgická vláda, v zastúpení: L. Van den Broeck, splnomocnená zástupkyňa,

— dánska vláda, v zastúpení: B. Weis Fogh, splnomocnená zástupkyňa,

— grécka vláda, v zastúpení: E.-M. Mamouna a K. Boskovits, splnomocnení zástupcovia,

— talianska vláda, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci W. Ferrante, avvocato dello Stato,

— holandská vláda, v zastúpení: H. G. Sevenster, C. M. Wissels a C. ten Dam, splnomocnené zástupkyne,

— fínska vláda, v zastúpení: J. Heliskoski, splnomocnený zástupca,

— vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: E. O'Neill, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci J. Stratford, barrister,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: C. Docksey a C. Ladenburger, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 3. apríla 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 12 prvého odseku ES v spojení s článkami 17 ES a 18 ES, článku 43 prvého odseku ES a článku 7 písm. e) smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 335).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Huberom, rakúskym štátnym príslušníkom s bydliskom v Nemecku, a Spolkovou republikou Nemecko, zastúpenou Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Spolkový úrad pre migráciu a utečencov, ďalej len „Bundesamt“), týkajúceho sa žiadosti pána Hubera o výmaz údajov, ktoré sa ho týkajú, z centrálneho registra cudzincov (Ausländerzentralregister, ďalej len „AZR“).

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Odôvodnenie č. 8 smernice 95/46 stanovuje:

„Keďže úroveň ochrany osobných práv a slobôd vo vzťahu k spracovaniu týchto údajov musí byť rovnocenná vo všetkých členských štátoch, aby sa odstránili prekážky tokov osobných údajov; …“

4 Odôvodnenie č. 10 tejto smernice dopĺňa:

„… aproximácia [vnútroštátnych právnych predpisov o spracovaní osobných údajov] nesmie mať za následok zníženie ochrany, ktorú poskytujú, ale naopak musí sa snažiť zabezpečiť vysokú úroveň ochrany v spoločenstve.“

5 Článok 1 tejto smernice s názvom „Predmet smernice“ vo svojom odseku 1 uvádza:

„V súlade s touto smernicou členské štáty chránia základné práva a slobody fyzických osôb, a najmä ich právo na súkromie v súvislosti so spracovaním osobných údajov.“

6 Článok 2 smernice definuje najmä tieto pojmy:

„…

a) ‚osobné údaje‘ znamenajú akúkoľvek informáciu, ktorá sa týka identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby (údajového subjektu); identifikovateľná osoba je osoba, ktorú možno identifikovať, priamo alebo nepriamo, najmä pomocou

overenia identifikačného čísla alebo jedného alebo viacerých faktorov špecifických pre jeho fyzickú, fyziologickú, duševnú, hospodársku, kultúrnu alebo sociálnu identitu;

b) ‚spracovanie osobných údajov' (spracovanie) znamená akúkoľvek operáciu alebo komplex operácií, ktorá sa vykonáva na osobných údajoch, či už automatickými prostriedkami, alebo nie, ako je zber, zaznamenávanie, organizácia, uskladnenie, úprava alebo nahradenie, vyhľadávanie, nahliadnutie, používanie, odhalenie prenosom, šírenie alebo sprístupnenie iným spôsobom, upravenie alebo kombinácia, blokovanie, vymazanie alebo zničenie;

…"

7 Pôsobnosť smernice 95/46 je definovaná v jej článku 3 takto:

„1. Táto smernica sa uplatňuje na spracovanie osobných údajov vcelku alebo čiastočných údajov, automatickými prostriedkami [spracovanie osobných údajov, ktoré je celkovo alebo čiastočne automatické — *neoficiálny preklad*], a na spracovanie osobných údajov inými, ako automatickými prostriedkami, ktoré tvoria časť registračného systému alebo určených pre to, aby tvorili časť registračného systému.

2. Táto smernica sa neuplatňuje na spracovanie osobných údajov:

— v priebehu činností, ktoré sú mimo rozsahu zákona spoločenstva [práva Spoločenstva — *neoficiálny preklad*], ako sú tie, ktoré sú uvedené v hlave V a VI Zmluvy o Európskej únii a v žiadnom prípade sa neuplatňuje na operácie spracovania týkajúce sa verejnej bezpečnosti, obrany, bezpečnosti štátu (vrátane hospodárskej prosperity štátu, keď sa operácia spracovania týka záležitostí bezpečnosti štátu) a činností štátu v oblastiach trestného zákona,

— fyzickou osobou v priebehu osobnej činnosti, alebo činnosti týkajúcej sa domácnosti.“

8 Článok 7 písm. e) tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby bolo možné osobné údaje spracovať, iba ak:

…

e) spracovanie je nevyhnutné na splnenie úlohy vykonávanej vo verejnom záujme alebo v uplatňovaní oficiálneho poverenia zvereného kontrolórovi, alebo tretej strane, ktorej sa údaje odhalia

…“

9 Podľa článku 4 smernice Rady 68/360/EHS z 15. októbra 1968 o odstránení prekážok pohybu a pobytu pracovníkov členských štátov a ich rodín v rámci spoločenstva (Ú. v. ES L 257, s. 13; Mim. vyd. 05/001, s. 27):

„1. Členské štáty priznajú právo na pobyt na svojom území osobám uvedeným v článku 1, ktoré predložia doklady uvedené v odseku 3.

2. Ako dôkaz priznaného práva na pobyt bude vydaný doklad s názvom ‚Povolenie na pobyt pre štátneho príslušníka členského štátu EHS‘. …

3. Členské štáty môžu za účelom vydania povolenia na pobyt pre štátneho príslušníka členského štátu EHS požadovať predloženie nasledujúcich dokladov:

— od pracovníka:

a) doklad, s ktorým vstúpil na ich územie;

b) vyhlásenie zamestnávateľa o prijatí do zamestnania alebo potvrdenie o zamestnaní od zamestnávateľa;

— od rodinných príslušníkov pracovníka:

c) doklad, s ktorým vstúpili na ich územie;

d) doklad vydaný príslušným orgánom štátu pôvodu alebo štátu, odkiaľ prichádzajú, ktorý potvrdzuje ich príbuzenský vzťah;

e) v prípadoch uvedených v článku 10 odseku 1 a 2 nariadenia [Rady] (EHS) č. 1612/68 [z 15. októbra 1968 o slobode pohybu pracovníkov v rámci spoločenstva (Ú. v. ES L 257, s. 2; Mim. vyd. 05/001, s. 15)] doklad vydaný príslušným úradom štátu pôvodu alebo štátu, odkiaľ prichádzajú, ktorý potvrdzuje, že sú závislí na pracovníkovi, alebo že v tejto krajine s ním žijú v spoločnej domácnosti.

…“

10 Článok 10 smernice 68/360 stanovuje:

„Členské štáty sa neodchýlia od ustanovení tejto smernice s výnimkou prípadov, ak by to bolo z dôvodu ochrany verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo z dôvodu ochrany verejného zdravia.“

11 Podľa článku 4 ods. 1 smernice Rady 73/148/EHS z 21. mája 1973 o zrušení obmedzenia pohybu a pobytu v rámci spoločenstva pre štátnych príslušníkov členských štátov so zreteľom na usadenie sa a poskytovanie služieb (Ú. v. ES L 172, s. 14; Mim. vyd. 05/001, s. 167):

„Každý členský štát poskytne právo na trvalý pobyt štátnym príslušníkom iných členských štátov, ktorí sa usadili na jeho území na účely pokračovania v činnosti ako samostatne zárobkovo činné osoby po zrušení obmedzenia týchto činností vzhľadom na zmluvu.

Ako dôkaz práva na pobyt bude vydaný dokument nazvaný ‚povolenie na pobyt pre štátnych príslušníkov členského štátu Európskych spoločenstiev‘. Tento dokument bude platný na dobu nie kratšiu ako päť rokov od dátumu vydania a bude automaticky obnoviteľný.

…“

12 Článok 6 smernice 73/148 uvádza:

„Členský štát môže požadovať od žiadateľa o povolenie na pobyt alebo práva na pobyt iba

a) preukaz totožnosti alebo pas, s ktorým vstúpil/la na jeho územie;

b) dôkaz, že on alebo ona prišli ako osoby zaradené do určitej triedy uvádzanej v článkoch 1 a 4.“

13 Článok 8 tejto smernice preberá výnimku stanovenú v článku 10 smernice 68/360.

14 Európsky parlament a Rada Európskej únie prijali 29. apríla 2004 smernicu 2004/38/ES o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46), ktorej prebratie malo byť uskutočnené do 30. apríla 2006. Článok 5 tejto smernice stanovuje:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o cestovných dokladoch použiteľné na vnútroštátne pohraničné kontroly, členské štáty udelia občanom Únie povolenie

vstúpiť na ich územie s platným preukazom totožnosti alebo pasom a udelia rodinným príslušníkom, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, povolenie na vstup na ich územie s platným pasom.

…

5. Členský štát môže požadovať, aby daná osoba ohlásila svoju prítomnosť v rámci jeho územia do primeraného a nediskriminačného časového obdobia. Nesplnenie tejto požiadavky môže viesť k tomu, že daná osoba bude podliehať primeraným a nediskriminačným sankciám.“

15 Článok 7 ods. 1 tejto smernice upravuje právo pobytu na viac ako tri mesiace vzťahujúce sa na občanov Únie v členskom štáte, ktorého štátnu príslušnosť nemajú, takto:

„Všetci občania Únie majú právo pobytu na území iného členského štátu počas obdobia dlhšieho ako tri mesiace, ak

a) sú pracovníci alebo samostatne zárobkovo činné osoby v hostiteľskom členskom štáte; alebo

b) majú dostatočné zdroje pre samých seba a svojich rodinných príslušníkov, aby sa nestali záťažou pre systém sociálnej pomoci hostiteľského členského štátu počas obdobia ich pobytu, a ak majú komplexné krytie nemocenského poistenia v hostiteľskom členskom štáte; alebo

c) — sú zapísaní na súkromnej alebo verejnej inštitúcii, akreditovanej alebo financovanej hostiteľským členským štátom na základe jeho legislatívy alebo administratívneho postupu, s hlavným cieľom absolvovať študijný kurz, vrátane odborného vzdelávania a

— majú komplexné krytie nemocenského poistenia v hostiteľskom členskom štáte a predložili príslušnému vnútroštátnemu úradu dôkaz prostredníctvom vyhlásenia alebo iným rovnocenným prostriedkom, podľa ich rozhodnutia, že majú dostatočné zdroje pre seba a svojich rodinných príslušníkov, aby sa nestali záťažou pre systém sociálnej pomoci hostiteľského členského štátu počas obdobia ich pobytu; alebo

…“

16 Podľa článku 8 tejto smernice:

„1. Bez toho, aby bol dotknutý článok 5(5), v prípade období pobytu dlhších ako tri mesiace môže hostiteľský členský štát požadovať, aby sa občania Únie zaregistrovali na príslušných úradoch.

2. Termín registrácie nesmie byť kratší [Lehota na registráciu nesmie byť kratšia — *neoficiálny preklad*] ako tri mesiace od dátumu príchodu. Registračné potvrdenie sa

vydáva okamžite s uvedením mena a adresy registrovanej osoby a dátumu registrácie. Nesplnenie tejto požiadavky registrácie môže viesť k tomu, že daná osoba bude podliehať primeraným a nediskriminačným sankciám.

3. Na vydanie registračného potvrdenia členský štát môže požadovať iba, aby:

— občania Únie, na ktorých sa uplatňuje bod a) článku 7 ods. 1, predložili platný preukaz totožnosti alebo pas, vyhlásenie zamestnávateľa o prijatí do zamestnania alebo potvrdenie o zamestnaní, alebo dôkaz, že sú samostatne zárobkovo činnými osobami;

— občania Únie, na ktorých sa uplatňuje bod b) článku 7 ods. 1, predložili platný preukaz totožnosti alebo pas a poskytli dôkaz, že spĺňajú uvedené podmienky;

— občania Únie, na ktorých sa uplatňuje bod c) článku 7 ods. 1, predložili platný preukaz totožnosti alebo pas, poskytli dôkaz, že sú zapísaní na akreditovanej inštitúcii a že majú komplexné krytie nemocenského poistenia, a vyhlásenie alebo rovnocenný prostriedok, uvedené v bode c) článku 7 ods. 1…“

17 Článok 27 uvedenej smernice s názvom „Všeobecné zásady“ stanovuje:

„1. S výhradou ustanovení tejto kapitoly členské štáty môžu obmedziť slobodu pohybu a pobytu občanov Únie a ich rodinných príslušníkov bez ohľadu na ich štátnu príslušnosť na základe dôvodov verejnej politiky [z dôvodov verejného poriadku — *neoficiálny preklad*], verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia. Tieto dôvody sa nesmú využívať pre ekonomické účely.

2. Opatrenia prijaté z dôvodov verejnej politiky [z dôvodov verejného poriadku — *neoficiálny preklad*] alebo verejnej bezpečnosti musia byť v súlade so zásadou úmernosti a musia vychádzať výlučne z osobného správania daného jednotlivca. Trestné činy, ku ktorým došlo v minulosti, sa samé o sebe nepovažujú za dôvody na prijatie takýchto opatrení.

Osobné správanie daného jednotlivca musí predstavovať skutočnú, existujúcu a dostatočne vážnu hrozbu ovplyvňujúcu jeden zo základných záujmov spoločnosti. Zdôvodnenia, ktoré sú oddelené od podrobností prípadu, alebo ktoré sa spoliehajú na aspekty všeobecnej prevencie, sú neprijateľné.

3. Aby sa posúdilo, či daná osoba predstavuje hrozbu pre verejnú politiku [hrozbu pre verejný poriadok — *neoficiálny preklad*] alebo verejnú bezpečnosť, pri vydávaní registračného potvrdenia, alebo v prípade neexistencie registračného systému, najneskôr tri mesiace od dátumu príchodu danej osoby na územie hostiteľského členského štátu, alebo od dátumu ohlásenia svojej prítomnosti v rámci územia, ako je stanovené v článku 5(5), alebo pri vydávaní pobytového preukazu, hostiteľský členský štát, ak to považuje za podstatné, môže požadovať, aby členský štát pôvodu a prípadne iné členské štáty, poskytli informácie týkajúce sa akýchkoľvek predchádzajúcich policajných záznamov, ktoré prípadne daná osoba má. Takéto informácie sa nevyžadujú všeobecne.

…“

18 Napokon nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 862/2007 z 11. júla 2007 o štatistike Spoločenstva o migrácii a medzinárodnej ochrane, ktorým sa zrušuje nariadenie Rady (EHS) č. 311/76 o zostavovaní štatistík zahraničných pracovníkov (Ú. v. EÚ L 199, s. 23), stanovuje rámec, v ktorom členské štáty poskytujú Komisii Európskych spoločenstiev štatistické údaje týkajúce sa migračných tokov na ich územiach.

Vnútroštátna právna úprava

19 V súlade s § 1 ods. 1 zákona o centrálnom registri cudzincov (Gesetz über das Ausländerzentralregister) z 2. septembra 1994 (BGBl. 1994 I, s. 2265), zmeneného a doplneného zákonom z 21. júna 2005 (BGBl. 1994 I, s. 1818, ďalej len „AZRG“), Bundesamt, ktorý spadá do pôsobnosti spolkového ministerstva vnútra, zabezpečuje vedenie AZR, centralizovaného registra zhromažďujúceho určité osobné údaje týkajúce sa cudzincov, ktorí okrem iného majú bydlisko na nemeckom území, a to nielen dočasne. Register sa zameriava na cudzincov, ktorí na tomto území majú pobyt presahujúci tri mesiace, ako to vyplýva zo všeobecného správneho pokynu spolkového ministerstva vnútra vzťahujúceho sa na AZRG a na nariadenie vykonávajúce uvedený zákon (Allgemeine Verwaltungsvorschrift des Bundesministeriums des Innern zum Gesetz über das AZR und zur AZRG-Durchführungsverordnung) zo 4. júna 1996. Tieto informácie sú zhromaždené v dvoch databázach, ktoré sú vedené osobitne. Prvá z nich obsahuje osobné údaje týkajúce sa cudzincov, ktorí žijú alebo žili v Nemecku, druhá sa týka cudzincov, ktorí požiadali o víza.

20 Podľa § 3 AZRG prvá databáza obsahuje najmä tieto informácie:

— označenie orgánu, ktorý poskytol údaje,

— referenčné číslo priradené Bundesamtom,

— dôvody registrácie,

— priezvisko, rodné meno, krstné mená, dátum a miesto narodenia, pohlavie, štátnu príslušnosť,

— predchádzajúce alebo iné priezviská, rodinný stav, informácie týkajúce sa identifikačných dokumentov, posledné bydlisko v štáte pôvodu, dobrovoľne predložené informácie týkajúce sa náboženstva a štátnej príslušnosti manžela alebo partnera,

— informácie týkajúce sa vstupu na územie a opustenia územia, status v súvislosti s právom na pobyt, rozhodnutia spolkového úradu pre zamestnanosť o pracovnom povolení, priznanie postavenia utečenca v inom štáte, dátum úmrtia,

— rozhodnutia, ktoré sa okrem iného týkajú žiadosti o azyl, predchádzajúcej žiadosti o povolenie pobytu, ako aj informácie týkajúce sa najmä konania o vyhostení, zatykača, podozrení z porušenia zákonov o omamných látkach alebo o prisťahovalectve alebo z účasti na teroristickej činnosti a informácie o odsúdení za takúto činnosť,

— oznámenia o vyhlásení pátrania.

21 Ako orgán poverený vedením AZR je Bundesamt zodpovedný za správnosť údajov, ktoré sú v ňom zapísané.

22 Podľa § 1 ods. 2 AZRG zaregistrovaním a poskytovaním osobných údajov týkajúcich sa cudzincov Bundesamt asistuje verejným orgánom povereným uplatňovaním ustanovení cudzineckého a azylového práva, ako aj iným verejným subjektom.

23 Podľa § 10 ods. 1 tohto zákona musí každá žiadosť verejného orgánu týkajúca sa nahliadnutia do AZR alebo poskytnutia osobných údajov, ktoré sa v ňom nachádzajú, spĺňať rôzne podmienky, ktorých dodržanie musí Bundesamt overiť v každom jednotlivom prípade. Bundesamt musí predovšetkým preskúmať, či údaje požadované správnym orgánom sú nevyhnutné na splnenie jeho úloh, a musí tiež preskúmať presné použitie, na ktoré sú tieto údaje určené. Ak žiadosť nespĺňa predpísané podmienky, Bundesamt ju môže zamietnuť.

24 § 14 až 21 a § 25 až 27 tohto zákona uvádzajú osobné údaje, ktoré môžu byť poskytnuté podľa toho, aký orgán o ne žiada.

25 Podľa § 14 ods. 1 AZRG môžu byť všetkým nemeckým verejným orgánom poskytnuté údaje týkajúce sa identity a bydliska, ako aj dátumu úmrtia a takisto informácie o správnom orgáne poverenom spisom a rozhodnutím o neposkytnutí údajov.

26 § 12 tohto zákona vyžaduje v súvislosti so žiadosťami nazývanými skupinové, čiže žiadosťami týkajúcimi sa skupiny osôb so spoločnými vlastnosťami, splnenie rôznych vecných a formálnych podmienok. Túto možnosť má len obmedzené množstvo verejných subjektov. Okrem toho akékoľvek poskytnutie osobných údajov na základe takejto žiadosti musí byť oznámené spolkovým a regionálnym kontrolným úradom na ochranu osobných údajov.

27 Okrem toho § 22 tohto zákona umožňuje verejným subjektom, ktoré sú na to oprávnené, priamo nahliadnuť do AZR prostredníctvom automatizovaného konania. Táto možnosť je však prístupná len v striktne definovaných situáciách a po tom, ako Bundesamt porovná záujmy dotknutej osoby a všeobecný záujem. Takéto nahliadnutie navyše nie je možné v rámci žiadostí nazývaných skupinové. Verejným subjektom oprávneným na základe § 22 AZRG sa v zmysle § 7 tohto zákona tiež umožňuje priamo ukladať údaje a informácie do AZR.

28 Napokon § 25 až 27 AZRG definujú súkromné subjekty, ktoré môžu z AZR získať niektoré údaje.

29 Vnútroštátny súd doplnil, že každý obyvateľ Nemecka, bez ohľadu na to, či má alebo nemá nemeckú štátnu príslušnosť, sa musí zapísať do registra vedeného správnym orgánom obce, v ktorej má bydlisko (Einwohnermelderregister). Komisia v tejto súvislosti spresnila, že tento typ registra obsahuje len časť údajov uložených v AZR, pričom informácie, ktoré sa týkajú statusu v súvislosti s pobytom, tam zahrnuté nie sú. V súčasnosti existuje okolo 7 700 obecných registrov.

Skutkové okolnosti a prejudiciálne otázky

30 Pán Huber je rakúskym štátnym príslušníkom, ktorý sa v roku 1996 usadil v Nemecku, aby tam pracoval ako samostatný poisťovací agent.

31 V AZR sú o ňom uchovávané tieto údaje:

— priezvisko, meno, dátum a miesto narodenia, štátna príslušnosť, rodinný stav, pohlavie,

— chronológia vstupov na nemecké územie a opustení tohto územia, pobytový status,

— údaje o pasoch nasledujúcich za sebou,

— chronológia vyhlásení o predchádzajúcich bydliskách a

— referenčné čísla používané Bundesamtom, údaje o subjektoch, ktoré poskytli informácie, ako aj referenčné čísla používané týmito subjektmi.

32 Keďže pán Huber sa domnieval, že je diskriminovaný spôsobom, akým sa spracovávajú údaje, ktoré sa ho týkajú a ktoré sú uložené v AZR, a to najmä preto, lebo takáto databáza neexistuje pre nemeckých štátnych príslušníkov, požiadal 22. júla 2000 o výmaz týchto údajov. Jeho žiadosť bola 29. septembra 2000 zamietnutá správnym orgánom, ktorý bol v tom čase zodpovedný za vedenie AZR.

33 Keďže pán Huber nebol úspešný ani so sťažnosťou, ktorú podal proti tomuto rozhodnutiu, podal na Verwaltungsgericht Köln (Správny súd v Kolíne nad Rýnom) žalobu, ktorej tento súd vyhovel rozsudkom z 19. decembra 2002. Verwaltungsgericht Köln usúdil, že všeobecné spracovávanie údajov týkajúcich sa občana Únie, ktorý nie je nemeckým štátnym príslušníkom, v rámci tohto registra predstavuje porušenie článkov 49 ES a 50 ES a toto porušenie nie je možné odôvodniť cieľom rýchleho vybavenia vecí týkajúcich sa práva cudzincov na pobyt. Tento súd navyše konštatoval, že uchovávanie a spracovávanie sporných údajov je v rozpore s článkami 12 ES a 18 ES, ako aj s článkom 6 ods. 1 písm. b) a článkom 7 písm. e) smernice 95/46.

34 Spolková republika Nemecko podala prostredníctvom Bundesamtu proti tomuto rozsudku odvolanie na Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Vyšší správny súd spolkovej krajiny Severné Porýnie-Vestfálsko), ktorý sa domnieva, že jednotlivé právne otázky, ktoré boli pred ním nastolené, si vyžadujú výklad práva Spoločenstva Súdnym dvorom.

35 Vnútroštátny súd po prvé zdôrazňuje, že podľa judikatúry Súdneho dvora občan Únie s legálnym bydliskom na území hostiteľského členského štátu, ktorého nie je štátnym príslušníkom, sa môže odvolávať na článok 12 ES v každej situácii, ktorá spadá do rozsahu pôsobnosti práva Spoločenstva. V tejto súvislosti odkazuje na rozsudky z 12. mája 1998, Martínez Sala (C-85/96, Zb. s. I-2691, bod 63), z 20. septembra 2001, Grzelczyk (C-184/99, Zb. s. I-6193, bod 32), a z 15.marca 2005, Bidar (C-209/03, Zb. s. I-2119, bod 32). Preto vzhľadom na to, že pán Huber uplatnil svoje právo na voľný pohyb, ako mu ho priznáva článok 18 ods. 1 ES, môže sa dovolávať zákazu diskriminácie stanovenej v článku 12 ES.

36 Vnútroštátny súd pritom poukazuje na to, že všeobecné spracovávanie osobných údajov v AZR týkajúcich sa pána Hubera vykazuje v porovnaní so spracovávaním údajov týkajúcich sa nemeckých štátnych príslušníkov dva rozdiely: v prvom rade sú niektoré údaje o žalobcovi vo veci samej uchovávané nielen v registri obce, v rámci ktorej má bydlisko, ale aj v AZR a v druhom rade AZR obsahuje i dodatočné údaje.

37 Vnútroštátny súd pochybuje, že takýto rozdiel v zaobchádzaní môže byť odôvodnený nevyhnutnosťou kontrolovať pobyt cudzincov na nemeckom území. Tiež si kladie otázku, či všeobecné spracovávanie osobných údajov týkajúcich sa občanov Únie, ktorí nie sú nemeckými štátnymi príslušníkmi a ktorí mali alebo majú pobyt na nemeckom území, je primerané vo vzťahu k cieľu ochrany verejnej bezpečnosti, keďže AZR sa týka všetkých týchto občanov, nielen tých, ktorí boli vyhostení z nemeckého územia alebo ktorým bol na tomto území zakázaný pobyt.

38 Po druhé vnútroštátny súd zastáva názor, že za okolností veci samej pán Huber spadá do rámca pôsobnosti článku 43 ES. Keďže sloboda usadiť sa týka nielen začiatku výkonu samostatnej zárobkovej činnosti, ale aj jej rámcových podmienok, vnútroštátny súd sa

pýta, či všeobecné spracovávanie údajov týkajúcich sa pána Hubera v AZR môže tieto podmienky ovplyvniť v rozsahu, ktorý prináša obmedzenie výkonu tejto slobody.

39 Po tretie sa vnútroštátny súd pýta, či kritérium nevyhnutnosti, ktoré vyplýva z článku 7 písm. e) smernice 95/46, môže predstavovať kritérium posúdenia systému všeobecného spracovávania údajov, ako funguje v rámci AZR. Tento súd nevylučuje predpoklad, že uvedená smernica nezasahuje do právomoci vnútroštátneho zákonodarcu definovať uvedenú požiadavku nevyhnutnosti. Ak by to však tak nebolo, vznikla by otázka, akým spôsobom sa táto požiadavka má chápať, najmä pokiaľ ide o to, či cieľ administratívneho zjednodušenia môže odôvodniť také spracovávanie údajov, aké stanovuje AZRG.

40 Za týchto okolností Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Je všeobecné spracovávanie osobných údajov o cudzincoch, ktorí sú štátnymi príslušníkmi štátov EÚ, v centrálnom registri cudzincov v súlade so zákazom diskriminácie občanov Únie na základe štátnej príslušnosti pri uplatňovaní ich práva slobodne sa pohybovať a zdržiavať na území členských štátov (článok 12 prvý odsek ES v spojení s článkom 17 ES a článkom 18 ods. 1 ES)?

2. [Je takéto spracovávanie v súlade] so zákazom obmedzenia slobody štátnych príslušníkov jedného členského štátu usadiť sa na území iného členského štátu (článok 43 prvý odsek ES)?

3. [Je takéto spracovávanie v súlade] s požiadavkou nevyhnutnosti uvedenou v článku 7 písm. e) smernice 95/46?“

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

41 Vo svojich otázkach sa vnútroštátny súd pýta Súdneho dvora na súlad spracovávania osobných údajov, ktoré vykonáva register, akým je AZR, s právom Spoločenstva.

42 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že § 1 ods. 2 AZRG stanovuje, že Bundesamt, ktorý je za vedenie registra zodpovedný, tým, že uchováva určité osobné údaje v AZR týkajúce sa cudzincov a poskytuje ich, asistuje verejným orgánom, ktorých úlohou je uplatňovať právnu úpravu v oblasti cudzineckého a azylového práva, ako aj iným verejným subjektom. Ako spresnila vo svojich písomných pripomienkach nemecká vláda, AZR sa používa najmä na štatistické účely a pri výkone právomocí policajných, bezpečnostných aj súdnych orgánov v oblasti trestného stíhania a vyšetrovania v súvislosti s konaním, ktoré je trestné alebo ohrozuje verejnú bezpečnosť.

43 Na úvod je potrebné konštatovať, že údaje, ako sú tie, ktoré podľa prejudiciálneho rozhodnutia obsahuje AZR v súvislosti s pánom Huberom, predstavujú osobné údaje v zmysle článku 2 písm. a) smernice 95/46, pretože ide o „informáciu, ktorá sa týka identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby“. Zbieranie, uchovávanie a poskytovanie týchto informácií orgánom povereným vedením registra, ktorý ich zhromažďuje, má charakter „spracovani[a] osobných údajov“ v zmysle článku 2 písm. b) tejto smernice.

44 Článok 3 ods. 2 smernice 95/46 však výslovne vylučuje z rozsahu pôsobnosti tejto smernice okrem iného spracovávanie osobných údajov, ktorého predmetom je verejná bezpečnosť, obrana, bezpečnosť štátu a činnosť štátu v oblasti trestného práva.

45 Z toho vyplýva, že hoci spracovávanie osobných údajov na účely uplatnenia právnej úpravy týkajúcej sa práva na pobyt a na štatistické účely spadá do rámca pôsobnosti smernice 95/46, neplatí to, pokiaľ ide o spracovávanie takýchto údajov s cieľom spojeným s bojom proti trestnej činnosti.

46 Preto je potrebné preskúmať súlad medzi právom Spoločenstva a spracovávaním osobných údajov v rámci registra, akým je AZR, posúdeného na jednej strane v zmysle jeho funkcie podpory správnych orgánov poverených uplatnením právnej úpravy týkajúcej sa práva na pobyt a v zmysle jeho využívania na štatistické účely podľa ustanovení smernice 95/46 a konkrétne, pokiaľ ide o tretiu prejudiciálnu otázku, vo vzťahu k podmienke nevyhnutnosti uvedenej v jej článku 7 písm. e) a vyloženej vo svetle požiadaviek Zmluvy a najmä z nej vyplývajúceho zákazu akejkoľvek diskriminácie na základe štátnej príslušnosti v zmysle článku 12 prvého odseku ES a na druhej strane v zmysle jeho funkcie boja proti trestnej činnosti s ohľadom na primárne právo Spoločenstva.

O spracovávaní osobných údajov na účely uplatnenia právnej úpravy týkajúcej sa práva na pobyt a na štatistické účely

Pojem nevyhnutnosť

47 Článok 1 smernice 95/46 ukladá členským štátom povinnosť, aby v súvislosti so spracovávaním osobných údajov zabezpečili ochranu základných práv a slobôd fyzických osôb, najmä ich práva na súkromie.

48 Podľa kapitoly II smernice 95/46 s názvom „Všeobecné nariadenia týkajúce sa zákonnosti spracovania osobných údajov“ akékoľvek spracovávanie osobných údajov, okrem výnimiek pripustených na základe článku 13 tejto smernice, musí na jednej strane byť v súlade so zásadami o kvalite údajov vymenovanými v článku 6 tejto smernice a na druhej strane zodpovedať jednej zo zásad týkajúcich sa legitímnosti spracovávania údajov uvedených v článku 7 tejto smernice (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. mája 2003, Österreichischer Rundfunk a i., C-465/00, C-138/01 a C-139/01, Zb. s. I-4989, bod 65).

49 Písm. e) uvedeného článku 7 osobitne stanovuje, že spracovanie osobných údajov je zákonné, ak „je nevyhnutné na splnenie úlohy vykonávanej vo verejnom záujme alebo v uplatňovaní oficiálneho poverenia zvereného kontrolórovi, alebo tretej strane, ktorej sa údaje odhalia“.

50 V tomto kontexte treba pripomenúť, že smernica 95/46 má za cieľ, ako to vyplýva najmä z jej odôvodnenia č. 8, dosiahnuť v súvislosti so spracovávaním osobných údajov vo všetkých členských štátoch rovnakú úroveň ochrany práv a slobôd. Odôvodnenie č. 10

doplňa, že aproximácia právnych predpisov v tejto oblasti nesmie mať za následok zníženie ochrany, ktorú poskytujú, ale naopak, musí mať za cieľ zabezpečenie vysokej úrovne ochrany v Spoločenstve.

51 V tejto súvislosti z judikatúry vyplýva, že harmonizácia týchto vnútroštátnych právnych predpisov sa neobmedzuje na minimálnu harmonizáciu, ale smeruje k takej harmonizácii, ktorá je v zásade úplná (pozri rozsudok zo 6. novembra 2003, Lindqvist, C-101/01, Zb. s. I-12971, bod 96).

52 Vzhľadom na cieľ, ktorým je zabezpečenie rovnakej úrovne ochrany vo všetkých členských štátoch, preto nemôže mať pojem nevyhnutnosť, ako vyplýva z článku 7 písm. e) smernice 95/46, ktorého cieľom je vymedzenie práve jednej z hypotéz, podľa ktorých je spracovávanie osobných údajov zákonné, odlišný obsah v jednotlivých členských štátoch. Ide preto o autonómny pojem práva Spoločenstva, ktorý musí byť vykladaný tak, aby plne zodpovedal cieľu tejto smernice, ako je definovaný v jej článku 1 ods. 1.

Posúdenie nevyhnutnosti spracovávania osobných údajov, akým je spracovávanie údajov v rámci AZR, na účely uplatnenia právnej úpravy týkajúcej sa práva na pobyt a na štatistické účely

53 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že AZR je centralizovaným registrom, ktorý obsahuje určité osobné údaje týkajúce sa občanov Únie, ktorí nie sú nemeckými štátnymi príslušníkmi, a do ktorého môžu nahliadnuť rôzne verejné i súkromné subjekty.

54 Pokiaľ ide o použitie registra, akým je AZR, na ciele uplatnenia právnej úpravy týkajúcej sa práva na pobyt, je potrebné pripomenúť, že podľa súčasnej podoby práva Spoločenstva nie je právo občana Únie na pobyt na území členského štátu, ktorého štátnu príslušnosť nemá, nepodmienečné, ale môže podliehať obmedzeniam a podmienkam stanoveným v Zmluve, ako aj v predpisoch prijatých na jej vykonanie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. júla 2008, Jipa, C-33/07, Zb. s. I-5157, bod 21 a citovanú judikatúru).

55 Podľa článku 4 smernice 68/360 v spojení s jej článkom 1, ako aj podľa článku 6 smernice 73/148 v spojení s jej článkom 1 bola teda podmienkou práva štátneho príslušníka členského štátu na pobyt na území iného členského štátu presahujúci tri mesiace príslušnosť k jednej z kategórií uvedených v týchto smerniciach a podmienkou priznania tohto práva bolo splnenie istých formálnych náležitostí spojených s predložením alebo poskytnutím povolenia na pobyt, ako aj rôznych dokumentov a informácií zo strany žiadateľa.

56 Okrem toho v zmysle článku 10 smernice 68/360 a článku 8 smernice 73/148 sa členské štáty môžu z dôvodov ochrany verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo z dôvodu ochrany verejného zdravia odchýliť od ustanovení týchto smerníc a obmedziť právo na vstup štátneho príslušníka iného členského štátu na ich územie a na pobyt na ňom.

57 Smernica 2004/38, ktorej lehota na prebratie uplynula 30. apríla 2006 a ktorá teda v čase okolností prejednávanej veci nebola účinná, zrušila dve vyššie uvedené smernice, ale vo svojom článku 7 stanovila vo všeobecnosti rovnaké podmienky, ako sú podmienky upravené v uvedených zrušených smerniciach v súvislosti s právom na pobyt štátnych príslušníkov iných členských štátov, a vo svojom článku 27 ods. 1 určila s nimi súvisiace obmedzenia. V článku 8 ods. 1 okrem iného stanovuje, že hostiteľský členský štát môže

požadovať, aby sa občania Únie, ktorí sú štátnymi príslušníkmi iného členského štátu, v prípade pobytu na jeho území presahujúceho tri mesiace zaregistrovali na príslušných úradoch. V tejto súvislosti môže hostiteľský členský štát v zmysle článku 8 ods. 3 vyžadovať predloženie rôznych dokumentov a informácií, ktoré týmto orgánom umožnia konštatovať, že podmienky umožňujúce priznanie práva na pobyt sú splnené.

58 Preto sa treba domnievať, že je nevyhnutné, aby členský štát mal k dispozícii relevantné informácie a dokumenty, ktoré mu umožnia v rámci definovanom uplatniteľnou právnou úpravou Spoločenstva overiť u štátneho príslušníka iného členského štátu existenciu práva na pobyt na jeho území, ako aj neprítomnosť dôvodov, z ktorých by mohlo vyplývať obmedzenie tohto práva. Použitie registra, akým je AZR, na účely podpory úradov poverených uplatnením právnej úpravy týkajúcej sa práva na pobyt je preto v zásade v súlade so zákazom diskriminácie na základe štátnej príslušnosti stanoveným v článku 12 prvom odseku ES.

59 Je však potrebné uviesť, že takýto register nemôže obsahovať iné informácie ako tie, ktoré sú na tento účel nevyhnutné. V tejto súvislosti sa v súčasnej podobe práva Spoločenstva musí spracovávanie osobných údajov vyplývajúcich z dokumentov uvedených v článku 8 ods. 3 a článku 27 ods. 1 smernice 2004/38 považovať v zmysle článku 7 písm. e) smernice 95/46 za nevyhnutné na uplatnenie právnej úpravy týkajúcej sa práva na pobyt.

60 Okrem toho treba zdôrazniť, že ak by sa zhromažďovanie údajov potrebných na uplatnenie právnej úpravy týkajúcej sa práva na pobyt ukázalo v prípade ich neuchovania ako neúčinné vzhľadom na to, že zmena v osobnej situácii osoby, ktorej bolo toto právo priznané, môže mať dosah na jej status, pokiaľ ide o toto právo, musí orgán zodpovedný za register, akým je AZR, dozerať na to, aby uchovávané údaje boli podľa okolností aktualizované, aby zodpovedali skutočnej situácii dotknutých osôb a aby boli nadbytočné údaje z registra vymazané.

61 Pokiaľ ide o spôsob používania takéhoto registra na ciele uplatnenia právnej úpravy týkajúcej sa práva na pobyt, v zmysle článku 7 písm. e) smernice 95/46 možno za nevyhnutné považovať len umožnenie prístupu orgánov, ktoré majú v tejto oblasti právomoc.

62 Napokon pokiaľ ide o nevyhnutnosť mať k dispozícii centralizovaný register, akým je AZR, pre potreby orgánov poverených uplatňovaním právnej úpravy týkajúcej sa práva na pobyt, je potrebné sa domnievať, že aj za predpokladu, že decentralizované registre, akými sú obecné registre obyvateľstva, obsahujú všetky relevantné údaje, ktoré umožňujú týmto orgánom plniť si úlohy, centralizácia týchto údajov môže byť v zmysle článku 7 písm. e) smernice 95/46 nevyhnutná, ak prispieva k účinnejšiemu uplatňovaniu tejto právnej úpravy, pokiaľ ide o právo na pobyt občanov Únie želajúcich si pobyt na území členského štátu, ktorého nie sú štátnymi príslušníkmi.

63 Pokiaľ ide o štatistickú funkciu registra, akým je AZR, treba pripomenúť, že právo Spoločenstva tým, že upravilo voľný pohyb osôb a že každej osobe, ktorá spadá do rámca jeho pôsobnosti, priznalo právo na vstup na územie členských štátov na účely uvedené v Zmluve, nevzalo týmto štátom právomoc v súvislosti s prijatím opatrení určených na zabezpečenie presných informácií vnútroštátnych orgánov o pohyboch obyvateľstva, ktoré sa týkajú jeho územia (pozri rozsudok zo 7. júla 1976, Watson a Belmann, 118/75, Zb. s. 1185, bod 17).

64 Rovnako nariadenie č. 862/2007, ktoré stanovuje poskytovanie štatistických údajov týkajúcich sa migračných tokov na území členských štátov, predpokladá zhromažďovanie informácií týmito štátmi, ktoré im umožňuje vytvorenie takýchto štatistík.

65 Z výkonu tejto právomoci však v zmysle článku 7 písm. e) smernice 95/46 nevyplýva nevyhnutnosť zhromažďovania a uchovávania nominálnych údajov, ktoré sa uskutočňujú v rámci registra, akým je AZR. Ako totiž v bode 23 svojich návrhov uviedol generálny advokát, takýto cieľ vyžaduje spracovávanie iba anonymných informácií.

66 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že systém spracovávania osobných údajov týkajúcich sa občanov Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi dotknutého členského štátu, ako je systém zavedený AZRG, ktorý ma za cieľ podporu vnútroštátnych orgánov poverených uplatňovaním právnej úpravy týkajúcej sa práva na pobyt, zodpovedá požiadavke nevyhnutnosti stanovenej v článku 7 písm. e) smernice 95/46 vyloženom v zmysle zákazu akejkoľvek diskriminácie na základe štátnej príslušnosti len vtedy,

— ak obsahuje výhradne údaje nevyhnutné na uplatnenie tejto právnej úpravy uvedenými orgánmi a

— ak jeho centralizovaný charakter umožňuje účinnejšie uplatnenie tejto právnej úpravy, pokiaľ ide o právo na pobyt občanov Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi tohto členského štátu.

67 Overiť tieto okolnosti vo veci samej prináleží vnútroštátnemu súdu.

68 Za nevyhnutné v zmysle článku 7 písm. e) smernice 95/46 nemožno v nijakom prípade považovať uchovávanie a spracovávanie nominálnych osobných údajov na štatistické účely v rámci registra, akým je AZR.

O spracovávaní osobných údajov týkajúcich sa občanov Únie, ktorí sú štátnymi príslušníkmi iných členských štátov, na účely boja proti trestnej činnosti

69 Na úvod je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry je poslaním statusu občana Únie byť základným statusom štátnych príslušníkov členských štátov umožňujúcim tým, ktorí sa ocitnú v rovnakej situácii, získať bez ohľadu na ich štátnu príslušnosť a bez toho, aby tým boli dotknuté výnimky, ktoré sú v tejto súvislosti výslovne stanovené, rovnaké právne zaobchádzanie (pozri v tomto zmysle rozsudky Grzelczyk, už citovaný, body 30 a 31; z 2. októbra 2003, Garcia Avello, C-148/02, Zb. s. I-11613, body 22 a 23, ako aj Bidar, už citovaný, bod 31).

70 V tejto súvislosti sa občan Únie s legálnym bydliskom na území hostiteľského členského štátu môže odvolávať na článok 12 ES v každej situácii, ktorá spadá do rozsahu pôsobnosti práva Spoločenstva (pozri rozsudky Martínez Sala, už citovaný, bod 63; Grzelczyk, už citovaný, bod 32, ako aj Bidar, už citovaný, bod 32).

71 Tieto situácie zahŕňajú predovšetkým prípady týkajúce sa uplatňovania základných slobôd zaručených Zmluvou, medzi ktoré patrí uplatňovanie slobody pohybu a pobytu na území členských štátov podľa článku 18 ES (pozri v tomto zmysle rozsudok Bidar, už citovaný, bod 33 a citovanú judikatúru).

72 Z § 1 AZRG v spojení so všeobecným správnym pokynom spolkového ministerstva vnútra vzťahujúceho sa na AZRG a na nariadenie vykonávajúce uvedený zákon vyplýva, že systém uchovávania a spracovávania osobných údajov zavedený v rámci AZR sa týka všetkých občanov Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi Spolkovej republiky Nemecko a majú na nemeckom území bydlisko dlhšie ako tri mesiace, bez ohľadu na dôvody, ktoré ich k pobytu viedli.

73 Za týchto okolností a vzhľadom na to, že pán Huber uplatnil svoju slobodu pohybu a pobytu na tomto území, ako mu ju priznáva článok 18 ES, sa musí otázka, či je systém uchovávania a spracovávania osobných údajov, ako je ten, ktorého sa týka vec sama, v súlade so zásadou zakazujúcou akúkoľvek diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti, pokiaľ ide o údaje uchovávané a spracovávané na účel boja proti trestnej činnosti, preskúmať v kontexte veci samej s ohľadom na článok 12 prvý odsek ES.

74 V tomto kontexte je potrebné poznamenať, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu neobsahuje presné údaje, ktoré by umožnili určiť, či situácia vo veci samej spadá do rámca pôsobnosti článku 43 ES. Ak by sa aj vnútroštátny súd domnieval, že o takýto prípad ide, uplatnenie zásady zákazu diskriminácie sa nemôže odlišovať podľa toho, či sa zakladá na tomto ustanovení, alebo na článku 12 prvom odseku ES v spojení s článkom 18 ods. 1 ES.

75 Podľa ustálenej judikatúry totiž zásada zákazu diskriminácie, ktorá má svoj základ v článku 12 ES alebo v článku 43 ES, vyžaduje, aby porovnateľné situácie neboli posudzované rozdielne a aby rozdielne situácie neboli posudzované rovnako. Takéto zaobchádzanie možno odôvodniť, iba ak sa opiera o objektívne dôvody nezávislé od štátnej príslušnosti dotknutých osôb a ak je primerané vo vzťahu k legitímne sledovanému cieľu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. júna 2008, Wood, C-164/07, Zb. s. I-4143, bod 13 a citovanú judikatúru).

76 V kontexte, akým je vec sama, je preto potrebné porovnať situáciu občanov Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi dotknutého členského štátu a majú bydlisko na jeho území, so situáciou štátnych príslušníkov tohto štátu vo vzťahu k cieľu boja proti trestnej činnosti. Nemecká vláda sa obmedzila na uvedenie tohto aspektu zabezpečenia verejného poriadku.

77 Hoci takýto cieľ má legitímny charakter, nemožno sa ho dovolávať pri odôvodnení systematického spracovávania osobných údajov obmedzeného len na osobné údaje občanov Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi dotknutého členského štátu.

78 Ako totiž zdôraznil generálny advokát v bode 21 svojich návrhov, predmetom boja proti trestnej činnosti vo všeobecnom ponímaní uvedenom nemeckou vládou v jej pripomienkach je nevyhnutne stíhanie spáchaných trestných činov a priestupkov bez ohľadu na štátnu príslušnosť ich páchateľov.

79 Pre členský štát teda v súvislosti s bojom proti trestnej činnosti nemôže byť situácia štátnych príslušníkov iná ako situácia občanov Únie, ktorí nie sú jeho štátnymi príslušníkmi a majú pobyt na jeho území.

80 Preto rozdiel v zaobchádzaní medzi týmito štátnymi príslušníkmi a občanmi Únie vyplývajúci zo systematického spracovávania osobných údajov týkajúcich sa len občanov Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi dotknutého členského štátu, s cieľom boja proti trestnej činnosti predstavuje diskrimináciu zakázanú článkom 12 prvým odsekom ES.

81 Z toho vyplýva, že článok 12 prvý odsek ES je potrebné vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát s cieľom boja proti trestnej činnosti zaviedol systém spracovávania osobných údajov týkajúcich sa len občanov Únie, ktorí nie sú jeho štátnymi príslušníkmi.

O trovách

82 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. **Systém spracovávania osobných údajov týkajúcich sa občanov Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi dotknutého členského štátu, ako je systém zavedený zákonom o centrálnom registri cudzincov (Gesetz über das Ausländerzentralregister) z 2. septembra 1994, zmeneným a doplneným zákonom z 21. júna 2005, ktorý má za cieľ podporu vnútroštátnych orgánov poverených uplatňovaním právnej úpravy týkajúcej sa práva na pobyt, zodpovedá požiadavke nevyhnutnosti stanovenej v článku 7 písm. e) smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických**

osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov vyloženom v zmysle zákazu akejkoľvek diskriminácie na základe štátnej príslušnosti len vtedy,

— **ak obsahuje výhradne údaje nevyhnutné na uplatnenie tejto právnej úpravy uvedenými orgánmi a**

— **ak jeho centralizovaný charakter umožňuje účinnejšie uplatnenie tejto právnej úpravy, pokiaľ ide o právo na pobyt občanov Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi tohto členského štátu.**

Overiť tieto okolnosti vo veci samej prináleží vnútroštátnemu súdu.

Za nevyhnutné v zmysle článku 7 písm. e) smernice 95/46 nemožno v nijakom prípade považovať uchovávanie a spracovávanie nominálnych osobných údajov na štatistické účely v rámci registra, akým je centrálny register cudzincov.

2. **Článok 12 prvý odsek ES je potrebné vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát s cieľom boja proti trestnej činnosti zaviedol systém spracovávania osobných údajov týkajúcich sa len občanov Únie, ktorí nie sú jeho štátnymi príslušníkmi.**

Podpisy